

Κυριακὴ τῶν Βαΐων (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἄγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)



Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Σήμερα, τὴν ἡμέρα τῶν Βαΐων στεκόμαστε μὲ δέος καὶ θαυμασμὸ μπροστὰ σ' αὐτὸ πὺ συνέβη, στὸ πῶς οἱ Ἰουδαῖοι δὲν μπόρεσαν νὰ συναντήσουν τὸν Χριστό, γιατί τὸν συνάντησαν μὲ τὴν φαντασία ὅτι Ἐκεῖνος εἶναι ἕνας ἔνδοξος βασιλιάς πὺ θὰ μπορούσε νὰ ἀναλάβει τὴν ἐξουσία τώρα μὲ κάθε ἰσχύ, νὰ ἐπικρατήσει καὶ νὰ καταρρίψει τοὺς ἀλλόθρησκους, τοὺς Ρωμαίους πὺ εἶχαν κατακτήσει τὴν χώρα τους, καὶ πὺ θὰ μπορούσε νὰ ἐπανιδρύσει ἕνα Βασίλειο, ἕνα ἐπὶ γῆς βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ. Ξέρουμε ὅτι Ἐκεῖνος δὲν ἦρθε γι' αὐτό, ἦρθε γιὰ νὰ ἰδρύσει ἕνα Βασίλειο πὺ δὲν θὰ ἔχει τέλος, ἕνα βασίλειο αἰώνιο, ἕνα Βασίλειο πὺ δὲν θὰ εἶναι ἀνοιχτὸ σ' ἕνα ἔθνος, ἀλλὰ σὲ ὅλα τὰ ἔθνη, ἕνα βασίλειο πὺ θὰ βασιζόταν στὴ ζωὴ καὶ τὸν θάνατο τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ πὺ ἔγινε υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.



Ἡ Μ. Ἑβδομάδα εἶναι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος μία περίοδος τρομερῆς σύγχυσης. Οἱ Ἰουδαῖοι συναντοῦν τὸν Χριστὸ στὶς πύλες τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐπειδὴ περιμένουν ἀπὸ Ἐκεῖνον ἕναν θριαμβευτὴ στρατιωτικὸ ἡγέτη, ἀλλὰ Ἐκεῖνος θὰ ἔρθει γιὰ νὰ πλύνει τὰ πόδια τῶν μαθητῶν Του, νὰ δώσει τὴν ζωὴ Του γιὰ τὸν κόσμον, ἀλλὰ ὄχι γιὰ νὰ κατακτήσει μὲ βία καὶ δύναμη. Κι αὐτοί, οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι ποὺ τὸν πλησίαζαν φωνάζοντας « Ὡσαννά, Υἱὲ Δαυὶδ » σὲ λίγες μέρες θὰ φωνάξουν « Σταυρωθήτω, σταυρωθήτω » ἐπειδὴ πρόδωσε τὶς προσδοκίες τους. Αὐτοὶ προσδοκοῦσαν ἕναν ἐπίγειο νικητὴ καὶ αὐτὸς ποὺ βλέπουν εἶναι ἕνας νικημένος βασιλιάς. Τὸν μισοῦν γιὰ τὴν ματαίωση ὅλων τῶν ἐλπίδων τους.

Αὐτὸ δὲν εἶναι τόσο ξένο γιὰ μᾶς στὶς μέρες μας. Πόσοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀπομακρύνονται μὲ ἔχθρα ἀπὸ τὸν Χριστὸ γιατί τοὺς ἀπογοήτευσε στὴν μία ἢ στὴν ἄλλη ἐλπίδα τους. Θυμᾶμαι μία γυναίκα ποὺ ἦταν πιστὴ ὅλη τὴν ζωὴ της, καὶ ὅταν ὁ ἐγγονὸς της πέθανε- ἕνα μικρὸ ἀγόρι- μοῦ εἶπε: « Δὲν πιστεύω πιά στὸν Θεὸ· πῶς μπόρεσε νὰ μοῦ πάρει τὸν ἐγγονό μου; ». Κι ἐγὼ τῆς εἶπα: « Ἄλλα πιστεύατε, ἐνῶ πέθαιναν χιλιάδες, μυριάδες ἄνθρωποι... » Μὲ κοίταξε καὶ μοῦ εἶπε: « Μὰ γιατί ἔγινε αὐτὸ σὲ μένα; Δὲν μ' ἐνδιαφέρει, αὐτὰ δὲν ἦταν παιδιὰ μου ».

Αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ συμβαίνει καὶ σὲ μᾶς σὲ μικρότερο βαθμὸ τόσο συχνὰ ποὺ ἀμφιταλαντεύομαστε στὴν πίστη μας, στὴν ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸν Θεό, ὅταν κάτι ποὺ περιμένουμε ἀπὸ Ἐκεῖνον νὰ κάνει γιὰ μᾶς, δὲν γίνεται, ὅταν Ἐκεῖνος δὲν γίνεται ὁ Ὑπάκουος ὑπηρέτης μας, κι ὅταν προβάλλουμε τὴν ἐπιθυμία μας, Ἐκεῖνος δὲν λέει « Ἀμήν » καὶ δὲν τὴν πραγματοποιεῖ. Ἄρα δὲν εἴμαστε τόσο ξένοι ἀπὸ ἐκεῖνους τοὺς ἄνθρώπους ποὺ συνάντησαν τὸν Χριστὸ στὶς πύλες τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ μετὰ στράφηκαν μακριὰ Του.

Καὶ τώρα, μπαίνουμε στὴν Μ. Ἑβδομάδα. Πῶς ἀντικρίζουμε αὐτὰ τὰ γεγονότα;

Νομίζω πώς οφείλουμε να μπορούμε στην Μ. Έβδομάδα όχι σαν θεατές, όχι απλά διαβάζοντας τα σχετικά αποσπάσματα του Ευαγγελίου, πρέπει να μπορούμε σαν να είμαστε μέτοχοι των γεγονότων, αλήθεια, διαβάζουμε γι' αυτά, αλλά θάπρεπε να μπερδευτούμε με το πλήθος που περιβάλλει τον Χριστό και να ρωτήσουμε τους έαυτούς μας: «πού βρίσκομαι μέσα σ' αυτό το πλήθος; Είμαι ένας απ' αυτούς που λένε: «Ώσαννά, Υιέ Δαυίδ»; Είμαι μήπως απ' τους περιθωριακούς που κραυγάζουν «Σταύρωση αυτόν»; Είμαι κάποιος απ' τους μαθητές που πίστευαν μέχρι την ώρα που ο έσχατος κίνδυνος φάνηκε να έρχεται; Θυμάστε ότι στον κήπο της Γεσημανή τρεις από τους μαθητές είχαν επιλεγεί για να Του συμπαρασταθούν στις ώρες της υπέρτατης άγωνίας Του, αλλά δεν το έκαναν, ήταν κουρασμένοι, είχαν χάσει το θάρρος τους κι αποκοιμήθηκαν. Τρεις φορές ήρθε σ' αυτούς, τρεις φορές ήταν μακριά Του.

Δεν συναντάμε τον Χριστό κάτω απ' τις ίδιες συνθήκες, αλλά συναντάμε τόσους ανθρώπους που είναι σε άγωνία, όχι μόνο γιατί πεθαίνουν σωματικά, ...κι αυτό συμβαίνει σε φίλους, σε συγγενείς, σε ανθρώπους γύρω μας που αγωνιούν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Είμαστε ζωντανοί, γεμάτοι ένδιαφέρον γι' αυτούς, έτοιμοι να τους βοηθήσουμε, στεκόμαστε δίπλα τους, ή αποκοιμιόμαστε, που σημαίνει αποσυρόμαστε, γυρνάμε την πλάτη, τους αφήνουμε σε άγωνία, στον φόβο, στην άθλιότητά τους; Και δεν θα μιλήσω για τον Ιούδα, γιατί κανένας μας δεν έχει πρόθεση να προδώσει τον Χριστό μ' αυτό τον τρόπο, αλλά δεν τον προδίδουμε όταν απομακρυνόμαστε από τις έντολές Του; Όταν λέει: «Σας δίνω παράδειγμα, ν' ακολουθήσετε..» κι εμείς κουνάμε τα κεφάλια μας και λέμε: «Όχι θέλω μόνο ν' ακολουθήσω τις έπιθυμίες της καρδιάς μου.» Άς σκεφτούμε τον Πέτρο, τον δυνατότερο, εκείνον που μπορούσε να μιλά έκ μέρους των ύπολοιπων, όταν έφθασε να ριψοκινδυνεύσει τη ζωή του, ή μάλλον όχι την ζωή του, απλά ν' απορριφθεί, γιατί κανείς δεν θέλησε να τον σκοτώσει, αρνήθηκε τον Χριστό τρεις φορές.

Έμεις τί κάνουμε, όταν έχουμε τέτοια πρόκληση, όταν κινδυνεύουμε να μάς κοροϊδέψουν, να γελοιοποιηθούμε, να μάς απομονώσουν φίλοι και γνωστοί που σηκώνουν τους ώμους και λένε: «Ά, Χριστιανός; Και πιστεύεις ότι ο Χριστός είναι Θεός, πιστεύεις στο Ευαγγέλιό Του, πιστεύεις ότι θα είναι στο πλάι σου; Πόσο συχνά...! Ω, άς μην πούμε: «Δεν είμαι...» αλλά άς πούμε: «Ναί, είναι δόξα μου, κι αν θέλεις να Τον σταυρώσεις, αν θέλεις να Τον απορρίψεις, απόρριψε κι έμένα έπίσης έπειδή έπιλέγω να σταθώ στο πλευρό Του, είμαι μαθητής Του ακόμα κι αν με απορρίψουν, ακόμα και αν δεν μου έπιτρέψεις να μπώ στο σπίτι σου ξανά».

Άς σκεφτούμε το πλήθος στον Γολγοθά. Υπήρχαν άνθρωποι που ήταν όργανα στην καταδίκη Του, Τον περιγέλασαν, είχαν πάρει την νίκη τους, τουλάχιστον έτσι νόμιζαν. Άκόμα υπήρχαν οί στρατιώτες, οί στρατιώτες που Τον Σταύρωσαν· είχαν

σταυρώσει άμέτρητους άκόμα άνθρώπους, έκαναν τήν δουλειά τους. Δέν τούς ένοιαζε ποιόν σταύρωναν. Κι ό Χριστός προσευχόταν γι' αυτούς: «Συγχώρησε τούς Πατέρα, δέν ξέρουν τί κάνουν...» Δέν σταυρωνόμαστε μέν μέ φυσικό τρόπο, αλλά λέμε: «Συγχώρησε Πατέρα μου, όλους αυτούς πού μάς προσβάλλουν, μάς άπορρίπτουν, πού σκοτώνουν τήν χαρά και σκοτεινιάζουν τις ζωές μας..» Τό κάνουμε; Όχι δέν τό κάνουμε. Άναγνωρίζουμε τούς έαυτούς μας σ' αυτούς τούς σταυρωτές;

Και έπειτα ύπήρχε ένα πλήθος άνθρώπων πού κατέκλυσαν τήν πόλη για νά δοϋν έναν άνθρωπο νά πεθαίνει, μέ μία τρελλή περιέργεια, πού πιέζει τόσοσ άπό μάς νά γινόμαστε περίεργοι, για όσους ύποφέρουν, για όλους εκείνους πού άγωνιοϋν. Θα πείτε, δέν συμβαίνει; Ρωτήστε τόν έαυτό σας, πώς βλέπετε τηλεόραση, πόσο παθιασμένα βλέπετε τά όσα τρομερά συμβαίνουν στην Σομαλία, στο Σουδάν, στην Βοσνία και όποια άλλη χώρα. Τά βλέπετε μέ ραγισμένη καρδιά; Είναι ότι δέν μπορεΐτε νά ύπομείνετε τόν τρόπο, αλλά στρέφεστε στον Θεό μέ προσευχή, και δίνετε, δίνετε γενναϊόδωρα ό,τι μπορεΐτε για νά περιοριστεί ή πείνα και ή μιζέρια; Έτσι είναι; Όχι, είμαστε οί ίδιοι πού πήγαν στον Γολγοθά για νά δοϋν κάποιον νά πεθαίνει. Περιέργεια, ένδιαφέρον; Ναί, άλίμονο.

Ύπήρχαν άκόμα κι εκείνοι πού ήλθαν μέ τήν έλπίδα ότι Έκεϊνος θα πεθάνει· έπειδή, όταν Έκεϊνος πεθάνει στον Σταυρό, εκείνοι θα έλευθερωθοϋν άπό τρομερό μήνυμα πού Έκεϊνος φέρνει· ότι όφείλουμε νά αγαπάμε τόν άλλο, έτσι πού νά είμαστε έτοιμοι και νά πεθάνουμε γι' αυτόν. Αυτό τό μήνυμα τής σταυρωμένης, θυσιαστικής αγάπης, θα μπορούσε νά καταργηθεί διαπαντός, και για όλους. Κι αν Έκεϊνος πού τό κηρύττει, πεθάνει, θα άποδειχθεί ότι Έκεϊνος είναι ένας ψευδοπροφήτης, ένας ψεύτης.

Κι άκόμα, ύπήρχαν κι εκείνοι πού ήρθαν μέ τήν έλπίδα ότι θα κατέβει άπό τόν Σταυρό, κι ότι τότε θα μπορούσαν νά είναι πιστοί χωρίς ρίσκο, θα ένωθοϋν μέ τήν «μερίδα» τών νικητών. Δέν τούς μοιάζουμε τόσο συχνά;

Κι έπειτα τό σημείο πού πολϋ δύσκολα τολμάμε ν' άντικρύσουμε τήν Μητέρα τοϋ θυσιαζόμενου Υιοϋ τοϋ Θεοϋ, ή μητέρα τοϋ Ίησοϋ, σιωπηλή, προσφέροντας τόν θάνατό Του για τήν σωτηρία τοϋ άνθρώπινου γένους, σιωπηλά, σβήνοντας μαζί Του, ώρα τήν ώρα, και ό μαθητής πού γνώριζε μέ τόν νεανικό τρόπο, πώς ν' αγαπά τόν Κύριό του, στεκόμενος μέ φόβο, κοιτάζοντας τόν Κύριό του νά πεθαίνει και τήν Μητέρα ν' άγωνιά. Νοιώθουμε έτσι όταν διαβάζουμε τό Εύαγγέλιο, νοιώθουμε τήν άγωνία στους άνθρώπους γύρω μας;

Άς μποϋμε στην Μ. Έβδομάδα μέ σκοπό όχι νά είμαστε θεατές όσων συμβαίνουν, άς μπερδευτοϋμε μέ τό πλήθος και σε κάθε βήμα άς ρωτάμε τόν έαυτό μας: ποιός

εἶμαι μέσα σ' αὐτὸ τὸ πλῆθος; Εἶμαι ἡ Μητέρα; Εἶμαι ὁ μαθητῆς; Εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς σταυρωτῆς; Καὶ θὰ μπορέσουμε νὰ φθάσουμε στὴν ἡμέρα τῆς Ἀνάστασης μαζί μ' αὐτοὺς γιὰ τοὺς ὁποίους ἦταν πραγματικὰ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάσταση· ὅταν ἡ ἀπελπισία εἶχε φύγει, ἦρθε ἡ νέα ἐλπίδα, ὁ Θεὸς εἶχε νικήσει. Ἄμην.

Ἀπόδοση Κειμένου: www.agiazoni.gr

Πηγή: agiazoni.gr